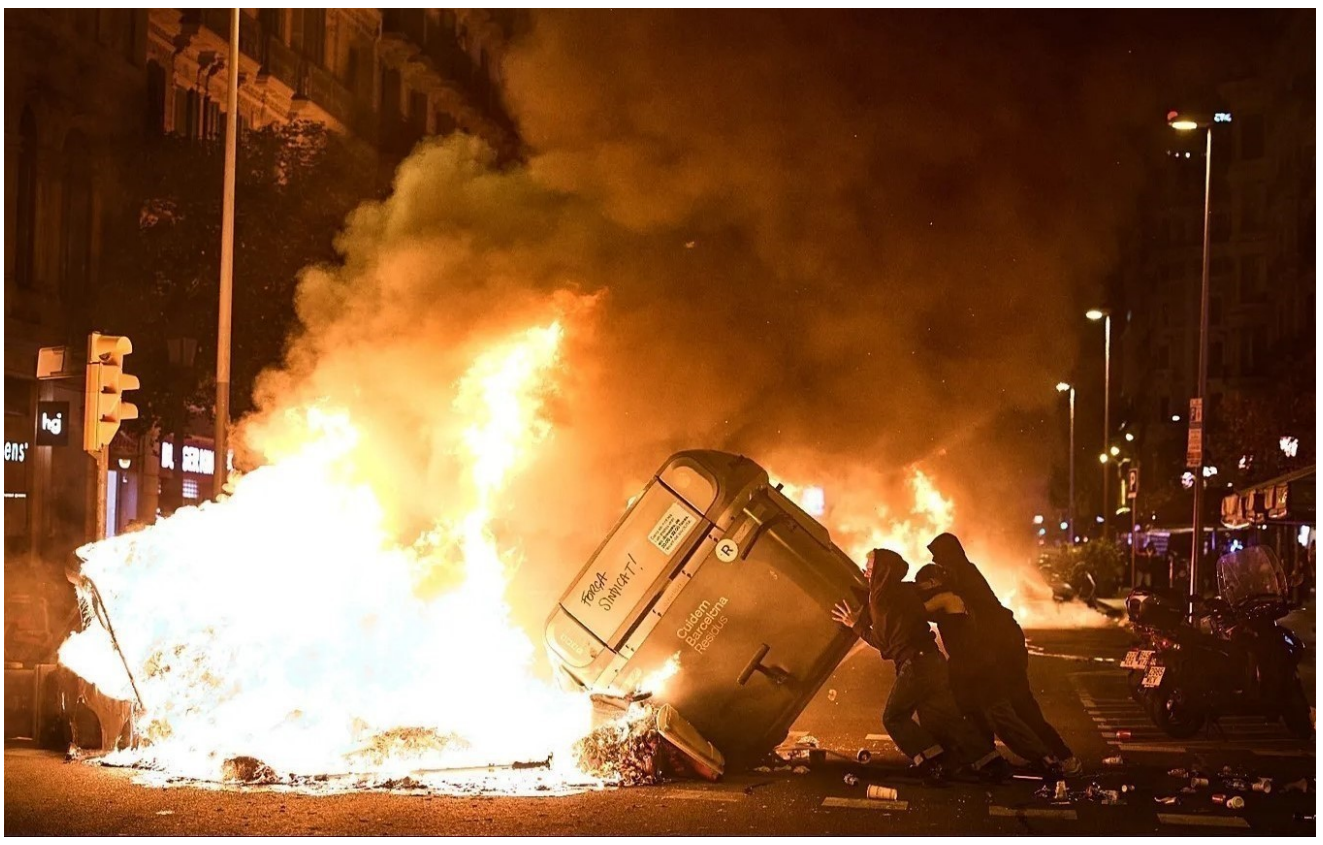
EL “NOU” PARADIGMA

Què hi ha darrera dels hackers o de Blocus?

Portem una bona temporadeta. Entre el nombrosos perills que envolten la terra: polítics de sanatori, policia enfurismada, premsa venuda, clima eixelebrat i el —cada vegada més proper— cant de la dreta. Aquí vivim de miracle.

Per acabar-ho d’arreglar, s’han incorporat al mercat grups específics amb ideologia pròpia, però aparentment desconeguda. L’últim en aparèixer, Blocus, porta de corcoll als serveis secrets mundials... o no. Sigui qui coi sigui que s’amaga darrera Blocus o els hackers (embolica que fa fort!), sembla bastant evident que la seva idea no és precisament ajudar a millorar la civilització —en aquest sentit, tal com va la cosa, també se’ls pot entendre. Amenaces de bomba a avions i aeroports, atacs a bancs, a supermercats, a Sanitat, mostren l’ampli ventall d’inseguretat que planen sobre punts bàsics de la nostra estimada societat moderna.

S’insisteix, dins la teoria d’aquest *kaos*, que els grups s’adscriuen a una ideologia política, sí, però no tradicional i ningú s’atreveix a senyalar un responsable (això sí que no pot ser!). Ves! La “novetat” dels anomenats antisistema, que porten més de vint anys en boca de tothom. Com a molt, es fa referència a una guerra híbrida i els més agosarats asseguren que un guerra dirigida per Rússia —és evident que, amb el panorama que tenim, fa falta la mà negra de torn per a que els nostres carrers cremin de nou, una vegada més. De Blocus, per exemple, els seus enemics remarquen el seu caràcter apolític i nihilista —tota una novetat... ja que hi som, també podrien reciclar allò del famós exèrcit d’anarquistes italians (o, de vegades, per variar, grecs), que cíclicament i invariable, des de fa dècades, assola Barcelona. Home, cal menjar moltes sopes per a ser nihilista de debò i els xavals que es dediquen a robar els honorables magatzems, una vegada han fet miques els seus aparadors adorats, molt nihilistes no se’ls veu (heu vist quina festa i quina alegria?)... Com a mínim, són *impresentables* —és cert que no es presenten, són més aviat de l’anonimat, aquests vailets, i bé que fan.

Grinyola, en aquest espai heterogeni d’allò desconegut, la presència dels hackers; o més aviat, de *certs* suposats hackers (si realment se’ls podria anomenar així). Existia, fins ara, una tendència —diguem-ne romàntica— de considerar-los com el lladre bo: una mena de Robin Hood a la moderna, amb l’ordinador al sarró. Les darreres actuacions fan difícil mantenir el criteri novel·lesc. A primer cop d’ull, costa imaginar que haver de llençar milers de tones d’aliments a la brossa sigui d’ajuda a qui passa gana i encara més forçat seria defensar que els atacs a bancs de sang tinguin cap relació directa amb la lluita de classes. Es fa evident, doncs, la lamentable extensió del corsarisme, de l’*apropiació indeguda* —per part de la policia i dels exèrcits— de les tècniques i tàctiques dels hackers, així com, sobretot, l’odiosa manipulació a la què s’ha sotmès el concepte i el seu esperit.

Més aviat, tot observant l’entorn en el què ens movem, podríem aventurarnos a considerar Blocus, els hackers i altres actors del desconcert actual com a agents més o menys preparats per a seguir fent la punyeta a la societat en general. I d’aquests, mai no en tindrem prou.